

Tervehdys – Pieni kirjanen rekkamiehelle

– yksinäiselle vaeltajalle, joka ei kuitenkaan ole koskaan yksin.

Jos pidät tätä kirjasta käsissäsi jossain taukopaikalla, satamassa tai kojelaudan päällä –
haluan sanoa heti alkuun:

Tämä on kirjoitettu juuri sinulle.

Tie, jota kuljet, on pitkä. Välillä pölyinen ja raskas. Toisinaan yksinäinenkin.

Mutta se ei tarkoita, että olisit yksin.

Jumala kulkee kanssasi. Hän tietää jokaisen kilometritolpan kohdalla, mitä sinussa
liikkuu. Hän näkee, kun huokaiset. Hän on siinä, vaikka et aina tunne Häntä.

Tervetuloa matkalle, joka voi johtaa sinut Jumalan rauhaan.

– Ystäväsi tien varrelta,

Markku Niemi

Kirjoittajan oma tarina – Luku 1: Kun kylmä jo kangisti, Jumala kutsui

Oli kylmä talvi-ilta. Sellainen, että henki höyryää ja sormet eivät tahdo taipua.

Kuljin kaverin kanssa, palellen, ja oltiin molemmat vähän hukassa – ei vain säässä vaan
muutenkin elämässä.

Yhtäkkiä kaveri sanoi: "Tuolla on hengellinen kokous. Mennään lämmittelemään."

En ollut uskovainen, en edes etsinyt mitään, mutta menin mukaan. Siellä oli pieni porukka, ehkä kymmenen ihmistä. Helluntaiseurakunta tai joku vastaava.

Ja se pappi – tai saarnaaja – hän ei ollut mikään hiljainen mies. Hän hyppi, huusi ja pauhasi niin, että meinasin pyörtyä.

Ajattelin: "Mitä ihmettä tuo nyt oikein tekee? Tämähän on ihan eri planeetalta kuin se kirkonpenkki, jossa joskus lapsena äitini kanssa istuin."

Kokous meni, mutta jotain jäi kytemään. Mietin koko illan ja yön. Ja seuraavan päivän.

Rupesin ajattelemaan: "Jos kirkkoja on joka kaupungissa ja kylässä, ei tämä voi olla ihan tyhjää touhua."

Niinpä aloin rukoilla itsekseni. En ääneen. En näyttävästi. Vaan hiljaa, mielessäni.

Ja eräänä iltana, kun olin taas yksin ja ajatukset syvällä, suustani alkoi tulla vierasta kieltä.

Ajattelin, että nyt lähtee järki.

Myöhemmin kuulin, että se oli kielilläpuhumista. Että kun ihminen täyttyy Pyhällä Hengellä, voi tulla sanoja, joita ei ymmärrä – mutta Jumala ymmärtää.

Ja lopulta, mietittyäni tarpeeksi, päätin mennä takaisin siihen samaan seurakuntaan.

Sama saarnaaja, joka ennen vaikutti oudolta, rukoili nyt puolestani.

Siitä alkoi minun vaellukseni tällä ns. tervaisella tiellä – mutta myös tiellä, jossa olen saanut kohdata Jumalan rakkauden, voiman ja tarkoituksen.

En vieläkään ole valmis. Mutta en ole enää yksin.